

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J.**, bývajúcej v B.B., zastúpenej JUDr. H., advokátkou so sídlom v R.R., proti žalovanému **1/ M.**, bývajúcemu v G., **2/ L.**, bývajúcej v G., obaja zastúpení JUDr. L., advokátom so sídlom v R.R., **o vrátenie daru**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 10 C 12/2012, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. decembra 2013 sp. zn. 1 Co 208/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/ a 2/, spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania, vo výške 81,73 €, na účet v banke ich právneho zástupcu JUDr. L., vedený v U., č.ú. X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava rozsudkom z 11. marca 2013 č.k. 10 C 12/2012-203 zamietol žalobu a nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vrátenia daru – nehnuteľností zapísaných na LV č. X. a LV. č. X. vedených Správou katastra R., v k.ú. B., ku ktorým žalobkyňa bezodplatne previedla vlastnícke právo na žalovaných 1/ a 2/, darovacou zmluvou zo dňa 26.2.2004. Darovacia zmluva bola spísaná formou notárskej zápisnice a žalovaní 1/ a 2 sa v nej zaviazali poskytnúť žalobkyňi právo doživotného užívania darovaných nehnuteľností. Súd žalobu o vrátenie daru zamietol, pretože žalobkyňa v konaní nepreukázala také správanie sa obdarovaných k daryni, ktoré možno v zmysle § 630 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník /ďalej len OZ/, vyhodnotiť ako hrubo porušujúce dobré mravy. V konaní nepreukázala svoje tvrdenia, že by

sa musela „doprosovať“ užívania sporných nehnuteľností, že by bola obmedzovaná v ich užívaní, pretože žalovaní nespochybňujú jej právo doživotného užívania, do spôsobu užívania žalobkyňou nezasahujú a ani nezasahovali proti prenájmu týchto nehnuteľností žalobkyňou tretím osobám (p. V.), hoci formálne sú žalovaní 1/ a 2/ ich spoluvlastníkmi (pozn. dovolacieho súdu). Je pravdou že, žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so žalobkyňou nájomné zmluvy, predmetom ktorých boli darované nehnuteľnosti, ale motívom k ich uzavretiu bolo poberanie príspevku na bývanie žalobkyňou a k ich uzavretiu došlo v jej záujme. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania, sú vážne narušené a poznačené viacerými konfliktami, v dôsledku ktorých sa žalovaní 1/ a 2/ odsťahovali a zrušili svoje pôvodné plány na nadstavbu rodinného domu. Akýmsi spúšťačom vedúcim k ostrým konfliktom a v konečnom dôsledku k podaniu žaloby o vrátenie daru, bola skutočnosť, že žalobkyňa nesúhlasila resp. sa nevedela zmieriť s tým, že jej právo doživotného užívania darovaných nehnuteľností nie je vyznačené v katastri nehnuteľností. Túto skutočnosť nemožno pokladať za hrubo rozpornú s dobrými mravmi v zmysle § 630 OZ poprípade, že by bola žalobkyňa uvedená do omylu, pretože záväzková povaha jej práva (nie ako vecné bremeno) bola účastníkom zrejماً od počiatku t.j. od uzavretia darovacej zmluvy, spísanej z podnetu žalobkyne notárom. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že v hrubom rozpore s dobrými mravmi jej žalovaní neposkytujú pomoc v chorobe a starobe, neprejavujú o ňu záujem, neboli ju navštíviť po operácii štítnej žľazy, súd z vykonaného dokazovania zistil, že od 55 narodenín žalobkyne, kde opätovne vypukol konflikt, sa žalovaní 1/ a 2/ so žalobkyňou prestali stretávať pretože vyvolávala spory. Žalobkyňa podľa svedeckých výpovedí ťažko niesla, že na oslavu narodenín žalovanej 2/, ktorá je jej dcérou, nebola pozvaná a na túto oslavu pozvala svojho biologického otca a bývalého manžela žalobkyne. Tieto okolnosti a správanie súd taktiež neposúdil ako relevantné v zmysle ustanovenia § 630 OZ, pretože takýmto postupom sa žalovaná 2/ len snažila vyhnúť konfliktom s ohľadom na zlé vzťahy žalobkyne a jej bývalého manžela. V konaní taktiež nebolo žalobkyňou preukázané jej tvrdenie o znemožňovaní sa stretávať s vnúčatami zo strany žalovaných 1/ a 2/. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že bola „podvedená“, pretože darovala nehnuteľnosti motivovaná príslubom prestavby, ktorú mali zrealizovať žalovaní, súd taktiež tieto okolnosti nevyhodnotil za relevantné, pretože žalovaní 1/ a 2/ po darovaní nehnuteľností ich čiastočne aj zrekonštruovali, pokračovali v zámere a nechali si vypracovať aj projekt, zakúpili aj strešnú krytinu, ale k realizácii pôvodného zámeru prestavby podkrovia už neprikročili práve s ohľadom na výrazné zhoršenie sa vzájomných vzťahov a od ktorej sa aj neskôr odsťahovali. Ku konfliktným situáciám medzi účastníkmi, teda začalo dochádzať prakticky od uzavretia

darovacej zmluvy, v dôsledku ich opakovania sa vzájomné vzťahy narušili až do takej miery, že žalovaná 2/ a žalobkyňa vyhľadali odbornú psychologickú pomoc. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že účastníci majú odlišný náhľad na rovnaké situácie a preto u nich dochádza ku konfliktom, pričom zo strany žalobkyne vidieť tendenciu ovplyvňovať a ovládať žalovaných 1/ a 2/ a zo strany žalovaných možno badať snahu žiť nezávisle od žalobkyne. K právnomu posúdeniu skutkových okolností súd prvého stupňa s poukazom na judikatúru uviedol, že vrátenie daru možno považovať za sankciu, ktorá postihuje obdarovaného, ak sa so značnou intenzitou alebo sústavne obdarovaný správa tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Pri posudzovaní správania sa obdarovaného treba uplatniť aj princíp vzájomnosti t.j. posudzovať aj správanie darcu v tom zmysle, či práve správanie sa darcu nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného. Za uplatnenia vyššie uvedeného princípu, súd skonštatoval, že správanie sa žalovaných 1/ a 2/ nemožno pokladať za hrubo porušujúce dobré mravy, nakoľko je podmienené správaním sa žalobkyne a zo strany žalovaných možno skôr badať snahu o minimalizovanie kontaktu so žalobkyňou, aby nedochádzalo ku konfliktom. Súd taktiež s ohľadom na vznesenú námietku premlčania neprihliadal na vytýkané správanie sa žalovaných 1/ a 2/ pred januárom 2008. S ohľadom na zistenú skutočnosť, že spoluvlastníkmi časti sporných nehnuteľností (zapísaných na LV č. X.) už v súčasnosti nie sú žalovaní 1/ a 2/, ale ich maloleté deti, skonštatoval, že v tejto časti je dôvodom pre zamietnutie žaloby o vrátenie daru, nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaných 1/ a 2/. O nepriznaní práva na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov súd rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd Košiciach rozsudkom 18. decembra 2013 sp. zn. 1 Co 208/2013 potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnemu účastníkovi. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Tvrdenia odvolateľky o nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odmietol s tým, že napadnuté rozhodnutie spĺňa kritéria vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p., jeho odôvodnenie podrobne a jasne objasňuje zistený skutkový stav, ako aj právny základ rozhodnutia s tým, že plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. O nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov súd rozhodol podľa § 150 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie a navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namietala, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože napadnuté rozhodnutie nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky. V dovolaní taktiež namietala, že sudy nesprávne vyhodnotili skutočnosti uvádzané žalobkyňou a vec taktiež nesprávne právne posúdili, keď prihliadli aj na správanie sa daryne k obdarovaným.

K dovolaniu sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/, ktorí sa nestotožnili s vysloveným názorom dovolateľky o nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a spochybnili včasnosť podania dovolania. V súvislosti s písomnosťami predloženými žalobkyňou v rámci dovolacieho konania poukázali na neprípustnosť týchto listín ako dôkazov a taktiež na skončenie dokazovania vo veci samej vyplývajúce z § 120 ods. 4 O.s.p. Navrhli, aby dovolací súd odmietol dovolanie alebo alternatívne ho zamietol a uplatnili si právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) prostredníctvom advokátky (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 238 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide

o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobkyne je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v predchádzajúcom odseku. Prípustnosť jej dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaiteľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobkyňa v dovolaní namietala, že v konaní jej bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobkyňa vytýkala odvolaciemu súdu, že odôvodnenie jeho rozhodnutia nedáva odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého juridického aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak,

že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, využívajúc svoje oprávnenie vyplývajúce z § 219 ods. 2 O.s.p. Podľa dovolacieho súdu, súdy v základnom konaní dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v nich vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali a aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Treba mať na pamäti, že odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. je oprávnený,

ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozsudku prvého stupňa, sa len obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ku ktorým môže a nemusí pridať v záujme presvedčivosti rozhodnutia ďalšie dôvody. V takom prípade (§ 219 ods. 2 O.s.p.) odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozsudku súdu prvého, predstavuje organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto postup ostatne je aj súladný s citovanou judikatúrou ESĽP (viď vyššie).

Posudzujúc rozhodnutia nižších súdov z uvedeného hľadiska je nepochybné, že sudy dospeli k právnomu záveru o neopodstatnenosti žaloby o vrátenie daru, pričom svoje právne závery, riadne odôvodnili a s ich rozhodnutím je zrejmé, že v časti nebolo možné žalobe vyhovieť z nedostatku vecnej pasívnej legitímácie a ostatnej časti, pretože žalobkyňou vytýkané správanie, prípadne opomenutie konania žalovanými, nemožno s ohľadom na jej správanie, pokladať za hrubo porušujúce dobré mravy. V odôvodnení predovšetkým rozsudku súdu prvého stupňa je teda zrozumiteľne a vecne objasnený zistený skutkový stav, ako aj právny základ rozhodnutia, a teda tieto rozhodnutia (ako celok) nemožno pokladať za nedostatočne odôvodnené v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. alebo za porušujúce právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. Na podklade vyššie uvedeného nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu dovolania možno mať za to, že žalobkyňa súdom taktiež vytýkala aj iné dovolacie dôvody t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že, rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že oba vyššie uvedené dovolacie dôvody sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, ale tieto dôvody sami osebe prípustnosť dovolania žalobkyne nezakladajú (viď aj R 54/2012). Otázkou, či sú tieto dovolacie dôvody opodstatnene namietané sa dovolací súd môže zaoberať iba ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.) V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, ani z ustanovenia § 238 a ani z ustanovenia § 237 O.s.p., a s ohľadom na túto skutočnosť nemohol dovolací súd ani pristúpiť k skúmaniu, či konanie alebo rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadami podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaní 1/ a 2/ sú zastúpení spoločným právnym zástupcom, ktorý ich aj zastupoval v základnom konaní a návrhom si uplatnili právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) ktoré im vznikli. Dovolací súd im priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta zastupujúceho dvoch účastníkov (ktorý ich zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej dvom účastníkom vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 26. apríla 2014 [§ 13 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. X./2013 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zníženú podľa § 13 ods. 2 vyhlášky, vo výške 60,07 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 8,04 €)] a daňou z pridanej hodnoty [§ 18 ods. 3 vyhlášky (t.j. 13,62 €)], predstavuje spolu 81,73 €. Na predložený znalecký posudok súd neprihliadal, pretože vyjadroval hodnotu sporu v roku 2005, návrh na okresný súd bol podaný 12.1.2012.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2015

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová